

Sygn. akt I C 188/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Florek

Protokolant: Marta Chęcińska

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w S.

przeciwko J. S. (poprzednio J. M.)

o zapłatę kwoty 2 681,61 zł

I. zasądza od pozwanej J. S. na rzecz strony powodowej (...)w S. kwotę **2 681,61 zł** (dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt jeden złotych i sześćdziesiąt jeden groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1 548,41 zł od dnia 22 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty i od kwoty 974,74 zł od dnia 28 maja 2013 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej J. S. na rzecz strony powodowej (...)w S. kwotę **651 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie na rzecz radcy prawnego J. P. z Kancelarii Radcy Prawnego w D. kwotę **738 zł** tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej J. S. z urzędu.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) w S. złożyła w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew, w którym zażądała zasądzenia na jej rzecz od pozwanej J. M. kwoty 2 681,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1 548,41 zł od dnia 22 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty i od kwoty 974,74 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie tego żądania wskazała, że na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 21 grudnia 2012 roku nabyła od Banku (...) Spółki Akcyjnej w K. wierzytelność w stosunku do pozwanej, o czym pozwana została poinformowana zawiadomieniem z dnia 16 stycznia 2013 roku. Oświadczyła, że wierzytelność wynikała z zawartej i niespłaconej przez pozwaną umowy kredytu, a na dochodzoną należność składają się: należność główna w kwocie 1 548,41 zł, skapitalizowane odsetki ustawowe w kwocie 974,74 zł oraz koszty kredytu w kwocie 158,46 zł.

Wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty, postanowieniem z dnia 09 września 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie.

W piśmie z dnia 12 marca 2014 roku, pozwana poinformował, że obecnie nazywa się J. S..

W odpowiedzi na pozew z dnia 22 kwietnia 2014 roku, pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości.

Motywuując swoje stanowisko oświadczyła, że roszczenie objęte żądaniem pozwu jako związane z prowadzoną przez cedenta działalnością gospodarczą ulega przedawnieniu w terminie trzech lat i podniosła zarzut jego przedawnienia.

Następnie przyznała, że zawarła sporną umowę kredytu i podniosła, iż strona powodowa nie wykazała zarówno struktury zadłużenia, jak i jego istnienia.

Z kolei w piśmie procesowym z dnia 29 kwietnia 2014 roku, strona powodowa oświadczyła, że na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności cedent wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanej, co spowodował przerwanie biegu terminu przedawnienia. Podała, że następnie postępowanie egzekucyjne zostało umorzone i od tego momentu na nowo zaczął biec termin przedawnienia, a tym samym w tym przypadku nie doszło do upływu terminu przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 września 2008 roku, pozwana J. M. zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w G. umowę kredytu na zakup towarów i usług nr (...), na mocy której uzyskała kredyt w kwocie 3 425,70 zł na okres od dnia 10 września 2008 roku do dnia 10 maja 2010 roku.

Dowód: odpis umowy kredytu na zakup towarów i usług nr (...) z dnia 10 września 2008 roku – k. 12-14.

Następnie (...)Spółka Akcyjna w G.została przejęta przez Bank (...) Spółkę Akcyjną w K..

Fakt bezsporny.

W dniu 23 marca 2010 roku, Bank (...) Spółka Akcyjna w K. wszczęła postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanej, w którym egzekwowała należności wynikające z opisanej wcześniej umowy kredytu.

Dowód: wniosek egzekucyjny z dnia 23 marca 2010 roku – k. 14 akt sprawy egzekucyjnej Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie W. S.o sygnaturze Km (...).

Ze względu na bezskuteczność egzekucji postępowanie to umorzono na mocy postanowienia Komornika z dnia 06 września 2012 roku.

Dowód: postanowienie o umorzeniu postępowania z dnia 06 września 2012 roku – k. 62 akt sprawy egzekucyjnej Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie W. S.o sygnaturze Km (...).

Postanowienie to doręczono Bankowi (...) Spółce Akcyjnej w K. w dniu 12 września 2012 roku, natomiast pozwanej w dniu 21 września 2012 roku.

Dowód: potwierdzenia odbiorów – k. 63 i 64 akt sprawy egzekucyjnej Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie W. S.o sygnaturze Km (...).

Z kolei w dniu 21 grudnia 2012 roku, Bank (...) Spółka Akcyjna w K.zawarła ze stroną powodową (...)w S. umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której przelała na rzecz strony powodowej także wynikającą z opisanej powyżej umowy kredytu wierzytelność w stosunku do pozwanej.

Dowód: odpis umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 21 grudnia 2012 roku – k. 15-32.

Zadłużenie pozwanej z tytułu tego kredytu, według stanu na dzień 21 grudnia 2012 roku, wynosiło 2 681,61 zł i obejmowało: kapitał w kwocie 1 548,41 zł, odsetki karne w kwocie 974,74 zł i koszty w kwocie 158,46 zł.

Dowód: odpis oświadczenia banku z dnia 30 kwietnia 2014 roku - k. 75.

Pismem z dnia 16 stycznia 2013 roku zawiadomiono o tym przelewie wierzytelności pozwaną.

Dowód: odpis zawiadomienia o przelewie wierzytelności z dnia 16 stycznia 2013 roku - k. 33.

Następnie pismem z dnia 28 lutego 2013 roku, strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty z tego tytułu kwoty 2 717,40 zł, w terminie 14 dni od dnia odebrania tego wezwania.

Dowód: odpis wezwania do zapłaty z dnia 28 lutego 2013 roku – k. 34.

Pozwana zmieniła nazwisko na (...).

Fakt bezsporny.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne i podlega uwzględnieniu.

W rozpoznawanej sprawie pozwana przyznała, że w dniu 10 września 2008 roku, zawarła z (...) Bank Spółką Akcyjną w G. umowę kredytu na zakup towarów i usług nr (...). Nie kwestionowała także okoliczności dotyczących przelewu wierzytelności wynikającej z tej umowy kredytu i tym samym faktu, iż wskazana wierzytelność przysługuje obecnie stronie powodowej. Wskazała jedynie, że strona powodowa nie udowodniła istnienia długu objętego żądaniem pozwu oraz nie wykazała jak zostało wyliczone zadłużenie i jaka jest jego struktura. Dodatkowo podniosła zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

Co do pierwszego z zarzutów należy podkreślić, że sama pozwana przyznała, iż zawarła sporną umowę kredytu i nawet nie twierdziła, że spłaciła zadłużenie z niej wynikające. Co istotne z dowodu z dokumentu w postaci odpisu oświadczenia banku z dnia 30 kwietnia 2014 roku (k. 75 akt) wynika także struktura tegoż zadłużenia, co wskazuje również na sposób jego wyliczenia. Do tego natomiast dowodu w żaden sposób pozwana się nie odniosła i nie podważyła zawartych w nim informacji. W świetle natomiast tych okoliczności należy przyjąć, że strona powodowa udowodniła zarówno istnienie długu, jak i fakt, że jego wysokość i struktura, w tym także w zakresie odsetek, odpowiada żądaniu pozwu.

Niezasadny jest również zarzut przedawnienia. Należy zgodzić się z pozwaną, że dochodzone roszczenie było związane z prowadzoną przez (...) Bank Spółkę Akcyjną w G. działalnością gospodarczą, a tym samym przedawniało się w terminie trzech lat. Przepis art. 118 k.c. stanowi bowiem, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednocześnie wedle przepisu art. 123 § 1 pkt. 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W tym wypadku taką czynnością stanowiło wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanej, co miało miejsce w dniu 23 marca 2010 roku czyli przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia, mając na uwadze, że sporna umowa kredytu została zawarta w dniu 10 września 2008 roku, a wcześniej roszczenia z niej wynikające nie mogły być wymagalne. To postępowanie egzekucyjne uległo z kolei umorzeniu z dniem uprawomocnienia się postanowienia w tym przedmiocie, a więc w dniu 28 września 2012 roku. Od tego momentu trzyletni termin przedawnienia zaczął biec na nowo (art. 124 § 1 k.c.). Strona powoda wytoczyła natomiast powództwo w niniejszej sprawie w dniu 28 maja 2013 roku czyli przed upływem tego terminu.

W związku z powyższym, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak w punkcie I sentencji.

Zgodnie z przepisami art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazane przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

W świetle wskazanych przepisów do kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć: opłatę od pozwu w kwocie 34 zł (k. 2 akt), wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 600 zł i opłatę skarbową od odpisu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł (k. 50 akt), co daje łącznie kwotę 651 zł.

Wedle natomiast przepisu art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Ze względu na to, że pozwana przegrała w całości proces, należało obciążyć ją w całości kosztami procesu poniesionymi przez stronę powodową.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji.

W rozpoznawanej sprawie pozwana korzystała z pomocy prawnej radcy prawnego J. P. udzielonej jej z urzędu. Zgodnie z przepisem art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 roku o radcach prawnych (tekst jednolity - Dz.U. z 2014 roku, poz. 637), koszty pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu ponosi Skarb Państwa. Obowiązek pokrycia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej nie jest obowiązkiem mieszczącym się w formule obowiązku zwrotu kosztów procesu między stronami, lecz ma charakter publicznoprawny i subsydiarny, gdyż powstaje dopiero wówczas, gdy egzekucja kosztów zasądzonych od przeciwnika procesowego strony korzystającej z pomocy prawnej udzielonej z urzędu okazała się bezskuteczna albo gdy kosztami procesu została obciążona strona korzystająca z pomocy prawnej z urzędu, czy też jeżeli koszty procesu zostały stosunkowo rozdzielone lub wzajemnie zniesione, a opłaty z tytułu udzielonej pomocy prawnej nie zostały zapłacone w całości lub w części. Skarb Państwa nie będzie więc nimi obciążony jedynie w sprawie, w której kosztami procesu obciążony został przeciwnik procesowy strony korzystającej z pomocy udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 10 października 2013 roku, I ACa 23/13, LEX nr 1386079). Taka natomiast sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie, albowiem strona powodowa nie została w niej obciążana kosztami procesu.

W tym wypadku wynagrodzenie należne pełnomocnikowi z urzędu pozwanej wyniosło 600 zł (§ 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz. 490), przy czym należało podwyższyć je o podatek VAT (§ 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – tekst jednolity Dz.U. z 2013 roku, poz. 490), co daje łącznie kwotę 738 zł.

Mając powyższe na względzie, na podstawie powołanych przepisów, należało orzec jak w punkcie III wyroku.